

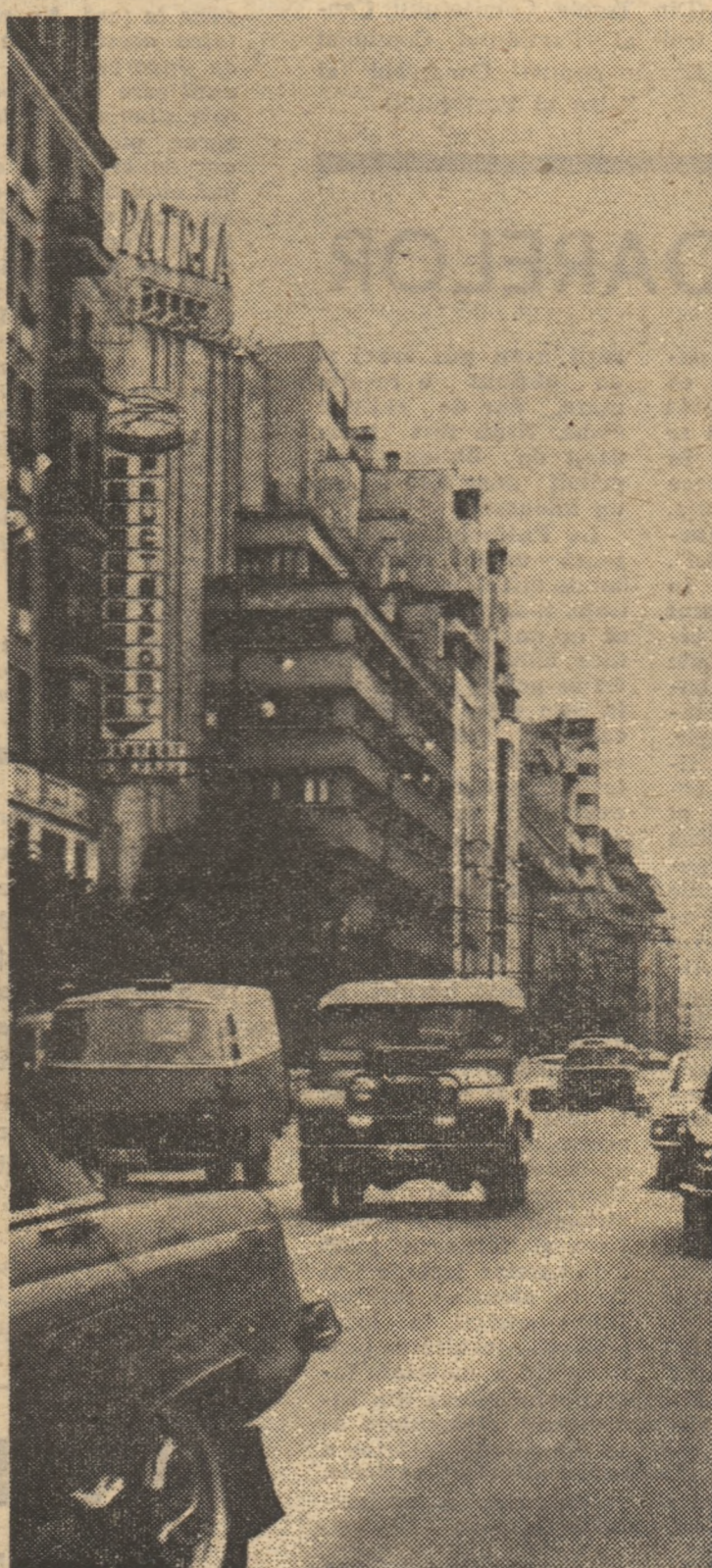
ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMARUL 28 (1124) ANUL 72 SERIA II ● JOI 10 iulie 1969 ● 8 pag. 25 bani

Noaptea cîntă în orașul meu, adine
în vise mari și dulci pe versantul stîng

ziua îl sărută în rouă
și-i dă o dezmierdare nouă.

PRIN BUCUREȘTI NOAPTEA

de ION BANUȚĂ

„Dimbovișă, apă dulce,
cîin' te bea nu se mai duce”...

Bucureștii sînt vechi. Vechi de cînd lumea. Și mereu noi, ca o Primăvară în suris. Sînt urme de viață pe aceste meleaguri din paleoliticul de mijloc, peste 100 000 de ani, și străbătînd apoi cultura neolitică, epoca bronzului, a fierului, trecînd prin triburile getodacice, în contact cu romanii cuceritori, cu popoarele migratoare, prin formarea statului feudal ajungem la Vlaicu-Vodă, la Vlad Tepeș domnișorul Țării Românești și în sfîrșit, în anul 1459, de cînd se cunoaște primul document scris de naștere a Bucureștilor.

Au călcat pe acest pămînt, Mihai Viteazul, Sinan-Pașa, Tudor Vladimirescu, în Răscoala din 1821, Nicolae Bălcescu în Revoluția din 1848, Frimu, Constantin David, patrioți, luptători neînfricați împotriva asupririi seculare, împotriva fascismului, apoi eroii aceluia uragan de foc, 23 August 1944, eliberînd Bucureștii, țara de un jug greu de jale și de singe.

Istoria Bucureștilor, se pierde în negura timpului. Numele orașului ar veni, se pare, informațiile istoricilor sînt încă bintuite de controverse, de la un anume Bucur care ar fi fost cioban, pescar, negustor, boier, stăpîn pe aceste pămînturi. Unii lingviști spun că numele de București ar veni de la „bukure” cuvînt de origine albaneză care înseamnă *frumos*. Dacă vine, ori ba, de aici numele Bucureștilor, nu știu. Dar, că Bucureștii sînt cel mai frumos oras din lume, inima României socialiste, jur, așa este. Poate, de aceea, într-o noapte, tîrziu, cînd îl citeam pe Robert Desnos, sublimul poet suprealist francez, ucis de fasciști, m-a prins un dor adînc, uitîndu-mă de la ferestra mea către Cîșmigiu, să-mi văd orașul iubit, să-l văd total și dintr-o dată... Și, cum, „clipe dulci se par ca veacuri”, mi-am aruncat dorința în biblioteca de unde am scos Ghidul Bucureștilor. Niște stele îmi intraseră în casă, strălucitoare, albe, pardosindu-mi casa cu nestemate. Pînă la 23 August 1944, aceste stele luminau gratiile închisorilor întunericului hitlerian în care căzușem. Dar... Victorie. Pașii, gîndurile, visurile

Cronica unui greier

mă duc mereu pe Calea Victoriei și mi se pare că în fiecare clipă culeg din ramurile pline de univers ale *Pomului uvertajii* fructele de aur ale sufletelor noastre. Ghidul mă duce cu iuteala gîndului, cu primejdia vîntului, pe străzi. Pe străzile Bucureștilor. O mie, doua mii, cinci mii... Mai multe? Nu știu. Mă îmbat de peisajul imens multicolor al străzilor. În București liliacul înfloarește uneori de două ori pe an.

Străzi: Străzile Capitalei noastre au nume de: flori, copaci, plante, oameni, animale, orașe, țări, domnișori, voievozi, revoluționari etc., etc. Străzile Bucureștilor sînt grele de frumuseți, și semnificații în inșeși denumirile lor. De pildă, Strada Albinei, a Trîntorului nu există, deși specia n-a sucombat încă. Strada Vameșului, a Fariseilor intrînd multișoară vreme într-un fel de ilegalitate, manifestînd însă din cînd în cînd virulente. Am intrat pe Strada Lupului. Nu m-am uitat pe harta Ghidului dacă se află în apropierea străzii Căprioarei. Ar fi ciudat, totuși, umblînd pe Strada Tăcerii, intrînd în cea a Triumfului, să observi că între lup și căprioară s-ar fi aranjat o pace, măcar de ochii lumii. Dar cine știe! În drumul meu aproape noptatic dau de străzi care îmi aduc în amintire instrumentele de fanfară militară. Strada Trompetului, a Goarnei, pe unde mai rătăcesc încă poezii trompetiști, Strada Oniricilor nefigurînd încă în Ghid. Am intrat acum în Strada Vulcan care mă aruncă pentru o clipă în mitologie, pe Calea Griviței, pe Strada Reveriei, pe unde Hercului evului modern statornicec viitorul industrial al României socialiste.

Strada Măslinului, a Concordiei, zeita Păcii îmi dau o liniște unică. A, da! Mai văd încă și Strada Lanțului, pe care, dacă am trage-o imaginar prin Străzile Luminăricii și Maica Domnului pînă în Strada Partizanilor am pierde definitiv noțiunea obsesivă de lanț intrînd în mod absolut pe Bulevardul Libertății.

Magistrale. Străzi. Intrări. Fundături nu mai există. Cum intri în București pe Bulevardul 23 August ai dintr-o dată certitudinea progresului, a civilizației, a lumii noi. Azi, chiar de treci pe Strada Oîțelor o faci fără teamă de Domnul Lup căruia i s-a mai destinat o stradă numai așa ca să ne aducem aminte.

Umblînd pe Strada Ordinei, democratice, pe Strada Școlii, marxist-leniniste, dai de Orfeu care tot o mai caută pe Euridice înălțînd cînt de slavă vieții. Tot suind în București, mă aflu acum pe Strada Racordării României la treapta de sus a Civilizației și îmi arunc cu entuziasm toate visele în cele patru puncte cardinale din Răsăritului, Apusului, Nordului, Sudului, pînă în Victoriei.

E noapte! Sînt pe Strada Teilor lui Eminescu, pe strada Plopilor fără soț, a Crinilor, a Privighetorilor, pe Strada Soarelui plutînd în viitor.

ADÎNCIREA DEMOCRATISMULUI ORÎNDUIRII NOASTRE SOCIALISTE

Adîncirea democratismului orînduirii noastre, participarea maselor la conducerea treburilor de stat și obștești, ca trăsătură definitivă a dezvoltării și în viitor a societății românești își găsesc o puternică reflectare în Tezele C.C. al P.C.R. pentru Congres și în proiectul de Directive, documente programatice debătute în prezent în întreaga țară. „O caracteristică de seamă a evoluției statului nostru, a dezvoltării și perfecționării continue a activității sociale — se subliniază în Teze — este adîncirea continuă a democrației socialiste, crearea celor mai favorabile condiții pentru manifestarea plenară, nestingherită a personalității umane”. Se definește astfel cu precizie științifică țelul neabătut al P.C.R. de a făuri o societate căreia să-i fie propriei nu numai nivelul ridicat al forțelor de producție, relații socialiste în continuă perfecționare, ci și un democratism autentic. Un asemenea proces de dezvoltare a României contemporane este cu totul firesc pentru că, dacă în prezent, în genere, asistăm la creșterea din ce în ce mai accentuată a tendinței ca poporul fiecărei țări să participe eficient la viața economică și socială, este obiectiv necesar și pe deplin posibil ca în condițiile societății socialiste, accesul nestingherit al maselor la conducerea socială să devină o realitate evidentă. În aceste condiții democrația socialistă are menirea să ofere maselor libertăți și drepturi reale în vederea organizării și participării

(Continuare în pag. a 3-a)

ION IUGA

MĂREȚUL PROGRAM DE DEZVOLTARE

„Pentru progresul spiritual al societății o importanță deosebită au răspindirea valorilor culturii naționale și universale în rândul poporului, perfecționarea activității instituțiilor de artă și cultură, participarea activă a intelectualității la lărgirea orizontului de cunoștințe al tuturor oamenilor muncii”.

(Din Tezele Comitetului Central al Partidului Comunist Român pentru Congresul al X-lea al Partidului)

MEȘTERII OGOARELOR

Urmăresc cu interes și admirație activitatea neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu și a celorlalți conducători de partid și de stat. Nu există domeniu de care să nu se preocupe cu atenție, dovedind grijă deosebită față de toate, ajutând cu sfatul, făcând observații judicioase și luând măsuri de îndălțurare a neajunsurilor întilnite. În același timp, e scos în evidență tot ce e nou, valoros. În săptămâna trecută, tovarășul Ceaușescu s-a întilnit cu un grup de președinți de cooperative agricole de producție din județul Constanța. El a ascultat cuvintele președinților și le-a pus o seamă de întrebări, în legătură cu munca lor și cu sprijinul pe care li-l dau organele Uniunii județene a cooperativei agricole de producție. Au fost criticate lipsurile. Vorbitorii au relevat eficiența acțiunilor comune intercooperatiste în numeroase domenii. Au leșit la iveală și unele nemulțumiri.

Tovarășul Ceaușescu, în cuvântul său, a spus între altele: „Aș ruga atât Uniunea, cât și direcția agricolă județeană și pe dumneavoastră, președinții, să fiți ceva mai exigenți. Sigur, a-

vem recolte bune, cu-nose situația pentru că am lucrat aici în 1964 și știm ce producții se obțineau pe atunci în Dobrogea. Față de ceea ce poate da Constanța, consider însă că producțiile sînt încă mici”.

Nemulțumirea și, în același timp, îndemnul de a munci cât mai bine, trebuie să constituie o deviză pentru toți oamenii muncii. Trăim într-o epocă de glorie. Țara își schimbă în fiecare zi fața! Fumul coșurilor de la fabrici, al furnalelor, se înalță pînă la nori, ca și acoperiturile blocurilor. Recoltele rid în soare, dar mai avem multe de făcut. Am scris, nu demult, în Albina, că în satul meu natal, Putineiu, din județul Ilfov, viața oamenilor înflorise continuu. Cîțiva dintre conșătenii mei mi-au trimis vorba: „Toate sînt așa cum le-ai scris! Dar de ce la cooperativa noastră, care e socotită fruntașă, valoarea micii de muncă a fost în 1963 mai mică decît la alte cooperative cu putere economică mai slabă?”

Am căutat să cunosc cazurile. Am aflat astfel că președinții Drăgheci și ceilalți din conducerea cooperativei, deși sînt oameni harnici și gospodari, au făcut și unele greșeli. Bumăsoară, pe circa 20 ha de

roșii n-au pus araci și au obținut o recoltă mare, dar de calitate slabă. N-au fost bune decît de balon și au primit doar 0,45 lei pe un kilogram.

La Putineiu se realizează unele economii, dar nu atât cit ar fi cu putință. S-ar putea spune că în unele sectoare se face chiar risipă. Și la fel se petrece lucrurile și în alte sate. Problema cadrelor, ridicată în conșătința pe care tovarășul Ceaușescu a avut-o cu unii președinți de cooperative din județul Constanța e o problemă cheie. Cu cit președinții, inginerii și brigadierii unei cooperative sînt mai pricepuți și mai harnici, cu cit ei se vor dovedi mai devotați, cu atât acea cooperativă va merge mai bine și oamenii vor fi mai mulțumiți. De aceea, așa cum prevede proiectul de Directive ale Congresului al X-lea, strădania pentru pregătirea și folosirea justă a cadrelor trebuie să fie în atenția tuturor. Omul potrivit, la locul potrivit, consultarea permanentă a maselor. Iată numai cîteva din îndatoririle elementare ale muncii de întărire a cooperativei agricole, de înflorire a agriculturii.

SERBAN NEDELICU

PĂTRAR DE VEAC

UN MILION DE CASE

Nimic mai rotund decît această cifră: un milion. O mie de mii, adică peste o mie de mii de case s-au construit în anii ultimului sfert de veac la țară. Nu știu dacă însemnătatea acestei cifre atît de rotunde, de superbe poate impresiona pe unul care nu cunoaște realitățile rurale dinaintea eliberării, universul agrar, pitoresc în sine, nici vorbă, dar departe, foarte departe de pragul civilizației. M-am născut într-un sat care nu numără mai mult de 100 de fumuri. Adică, unul peste altul s-ar putea mărungi zece mii de sătulețe ca Berghia! Știu că și satul meu natal a depășit de mult suta, că miile de sate și comune și-au rotunjit an de an numărul de case, milionul de case răspîndindu-se, așadar, din Maramureș pînă-n cîmpia Olteniei, din Banat pînă-n stepa dobrogeană.

Un milion de case sînt nou nouțe, căci n-au cunoscut încă patina vremii și pomul plantat în curte n-a depășit streșina. Dar și celelalte case, mai bătrîne, au întinerit, fiind adaptate oarecum unui stil nou de a construi, în care spațiul, lumina, confortul sînt cerințe de prim ordin. Așa sînd lucrurile, iată că peisajul

„Se va desfășura în continuare acțiunea de sistematizare a localităților urbane, va fi îmbunătățită dotarea tehnico-edilitară a orașelor, se vor dezvolta rețelele de distribuție a apei și de canalizare. De asemenea, se vor crea în continuare condiții ca populația din mediul rural să construiască locuințe cu fonduri și mijloace proprii; se va acorda o atenție deosebită sistematizării satelor”.

(Din proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român)

contemporan al satului românesc merită o pagină a cronicii. S-a construit mult și de ce să n-o recunoaștem solid în comune și în sate. Eu unul am colindat zeci și zeci de așezări. Am văzut astfel cum creștea în case ca de oraș Bervenii, cum își înmulțea numerele de case Tîrlisua lui Rebreanu, m-am plimbat pe ulițe noi în Gătaia și în satele din Dobrogea, am așteptat să cadă seara în pridvorul unei case din Neamț. Se construiește mult și nu numai locuințe apar în vatra satului. Edificii publice, de interes obștesc, comerciale, sanitare sînt anunțate frecvent ca terminate în diverse comune.

Avem o bogată și variată tradiție a stilului românesc în arhitectură. Recunoscut ca frăgezime, ca puritate, ca eleganță, sobrietate și bun gust. Una e casa de munte, alta așezată în plin șes, cum alta e casa de deal. Fiecare are particularitățile, farmecul său. Cînd se potrivesc. Ar fi păcat să nu se întimpe acest lucru și să nu se imbine fina și discretă artă tradițională românească în arhitectură cu solicitările civilizației. În satul meu natal nu se mai construiesc case cu tindă și fard horn; nicieri nu se mai înalță o casă de mîntuială.

Milionul de case... în fond casa țărănească e mai comodă acum, permite un interior mobilat ca la oraș, cunoaște voluptatea dușumelei și deschiderea ferestrei în trei canaturi. Satul are străzi, trotuare, parc, edificii publice, prefigurează majoritatea comunelor un centru social, se-nmulțesc lucrările edilitare, între care apa curentă și canalizarea e un deziderat atins pe alocuri. Să imbinăm, să armonizăm intențiile, să le adaptăm stilului local românesc. Erau frumoase, pitorești satele noastre. Imaginați-vă însă cum va spori vraja dacă reușim să înscriem în vatra satului un rotund, un întreg, specific locului, de neuit după ce l-ai văzut.

Această operă pe care o dorim cu toții e în plină realizare. Și, însemn aici, tot nouă ne aparține.

ȘTEFAN LUCA

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI

Pe tot cuprinsul țării au loc însuflețite adunări și conferințe ale organizațiilor de partid, ale organizațiilor de masă și obștești, în cadrul cărora cetățenii patriei dezbate cu profund interes Tezele Comitetului Central și proiectul de Directive pentru al X-lea Congres al partidului. Se desfășoară un amplu dialog cetățenesc pătruns de o înaltă responsabilitate politică și socială. Oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități își exprimă puternica lor adeviziune la politica internă și internațională a Partidului Comunist Român, hotărîrea lor de a înfăptui mărețul program de dezvoltare impetuoasă a României socialiste. Scrisorile și telegramele adresate Comitetului Central al partidului, personal tovarășului Nicolae Ceaușescu sînt o mărturie emoționantă a dragostei, recunoștinței și atașamentului nemărginit față de partid.

„Unită, într-o singură voință și un singur glas — se spune în scrisoarea Plenarei comune a C.C. al U.T.C. și a Consiliului U.A.S.R. către C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu — tînăra generație a patriei exprimă atașamentul său total față de politica internă și externă a parti-

dului și statului, față de programul însuflețitor sintetizat în documentele pregătitoare pentru Congres, garanție sigură a ridicării pe o nouă treaptă a societății noastre socialiste și se angajează solemn prin fața de muncă să cinstească evenimentele de înaltă semnificație politică și patriotică întimpinate cu noi izbînzii de întregul nostru popor”.

În scrisoarea plenarei Consiliului Național al Femeilor se arată:

„Exprimînd gîndurile și sentimentele de adîncă mîndrie patriotică ale femeilor din patria noastră, plenara Consiliului Național al Femeilor încredințează Comitetul Central al partidului, pe dumneavoastră stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, că în întimpinarea Congresului al X-lea al partidului și a celei de-a XXV-a aniversări a eliberării patriei Consiliul Național, comitețele și comisiile femeilor, întregul activ obștesc al mișcării de femei vor mobiliza masele de femei de la orașe și sate la vastă activitate creatoare a poporului pentru îndeplinirea și depășirea planului pe anul acesta — an hotărîtor al cincinalului”.

Secerișul este în toi. În zonele de cîmpie orzul a fost strîns pe mai bine de jumătate din suprafețe. Se desfășoară cu intensitate recoltatul grîului și rodul se anunță bun

AL ROMÂNIEI SOCIALISTE

DOUĂZECI
ȘI CINCI DE ANI
DE-ATUNCI

Și-am zis verde foi de nuc
Douăzeci și cinci de ani de-atunci
În August în patrușpatru
Cînd se retrăgea Turbatu
Uite-aici în România
Se-ntîmplă sălbăticia
Și-ncolțisem frate, fiara
Ce ne jecmănise țara,
Și iar verde trei coștrei
În August douăș'trei
Un voinic a răsărit
Și pe noi ne-a izbăvit.
Voinicul, Partid iubit

Pașii ne-a călăuzit
Și visul ne-a împlinit.
Voinicul pe-unde-a umblat
I-a fost pașul fermecat
Multe lucruri a durat
Uite-aici, fabrici, uzine
Blocuri, școale și grădine
Uite-aici cîtești pe schele
Viitorul țării mele.

Compusă de Paul Pușcașu din
Medgidia, jud. Constanța

„În perioada 1971—1975, sectorul ocrotirii sănătății va fi extins și dotat cu noi unități sanitare, aparatură medicală de investigație și tratament. Va spori numărul de locuri în creșe și se va lărgi asistența medicală preventivă a copiilor. Statul va sprijini eforturile populației sătești de a construi dispensare cu case de naștere și locuințe pentru medici“.

(Din proiectul de Directive ale
Congresului al X-lea al Parti-
dului Comunist Român)

Sistemul hidroenergetic Porțile de Fier

E. R. E. N.-69 PAVILIONUL „AGRICULTURA“

Cu prilejul celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei, se va deschide la București „Expoziția realizărilor economiei naționale a Republicii Socialiste România“. Expoziția va funcționa în perioada 23 august-23 noiembrie 1969 și se va desfășura pe o suprafață totală de circa 68 000 m.p., din care circa 35 000 m.p. în pavilioane.

Obiectivul vizitei noastre — pavilionul agriculturii, delimitat de restul sectoarelor prin bogăția floricolă care îl înconjoară într-o splendidă compoziție peisajeră. Printre flori, în jurul pavilionului, ca un suport de forță și trănicie sînt expuse sute de mașini și tractoare, veritabilele carte de vizită a agriculturii noastre în plină modernizare.

Roadele pămîntului nostru, bogăția podgoriilor, a lăunurilor, holdei, livezilor și grădinilor, sînt condensate în simboluri, în grafice și fotografii, ingenioase reprezentări grafice și imagini artistice, pe care le admirăm fermecați și transportați într-o lume de abundență și frumusețe.

La intrarea în pavilionul rezervat agriculturii te întîmpină un panou despre importanța acestui sector în economia țării. Apoi, o splendidă

de dr. ing. TEODOR
MARIAN, director general
în Consiliul Superior
al Agriculturii

compoziție decorativă simbolică, cu elemente în mișcare și dispozitive prezintă tematica diferitelor sectoare de producție agricolă. O cascadă amenajată din pinză poartă boabe de porumb într-un joc ondulatoriu de lumini și umbre. Grafice și texte informează despre dinamica producției globale agricole, investițiile acordate agriculturii, înzestrarea tehnică. Fotografii și dispozitive întregesc și completează graficele prezentînd mașini și agregate în funcțiune, șantiere și irigații, complexe industriale de creșterea animalelor, plantații noi de vii și pomi etc. Machete de o rară finețe, impunătoare ca proporții simbolizate, prezintă sisteme de irigații ca cel de la Carasu din Dobrogea.

Un sector special este rezervat problemelor de învățămînt și propagandă tehnică agricolă. O hartă cu lumini prezintă rețeaua învățămîntului agri-

col, superior, tehnic și profesional, repartizarea lor teritorială. Grafice și fotografii subliniază creșterea numărului de specialiști în agricultură, sporirea mijloacelor materiale și bănești puse la dispoziția școlilor și facultăților.

Sectorul următor este destinat cercetării științifice în agricultura României, activitate care canalizează spre producție prin propaganda tehnică, rodul muncii, specialiștilor cu înaltă calificare din unitățile Institutului Central de Cercetări Agricole.

Spații largi sînt destinate întreprinderilor agricole de stat, mecanizării agriculturii, cooperativelor agricole de producție, înfățișînd momente din procesul de cooperativizare a agriculturii, consolidarea economică a unităților, creșterea producției vegetale și animale, dezvoltarea secțiilor anexe.

Compozițiile floricole și o stupină completează în aer liber impresia de rusticitate specifică satelor noastre. Vizita de numai cîteva ore ne-a prilejuit parcurgerea unei epoci istorice, 25 de ani de muncă și succese sub steagul partidului.

ADÎNCIREA DEMOCRATISMULUI ORÎNDUIRII NOASTRE SOCIALISTE

(Urmare din pag. 1)

lor active în toate sferile activității sociale, iar continua dezvoltare și perfecționare a formelor concrete pe care le îmbracă sistemul democrației noastre socialiste reprezintă una dintre condițiile dezvoltării societății în ansamblu, o trăsătură ce indică superioritatea orînduirii socialiste. „Una din sarcinile principale — se relevă în Teze — este perfecționarea căilor de atragere multilaterală a maselor populare la activitatea organelor de stat, la conducerea întregii societăți“. Pe prim plan se situează în acest sens constituirea,

sub conducerea partidului, a Frontului Unității Socialiste. Organizație larg reprezentativă a întregului popor, reunind toate forțele social-politice, organizațiile de masă, obștești și profesionale din patria noastră, asigurînd participarea largă, efectivă a oamenilor muncii la soluționarea problemelor construcției socialiste — Frontul Unității Socialiste reprezintă un cadru organizatoric adecvat etapei actuale, care generează noi posibilități pentru intensificarea participării întregului popor la conducerea treburilor țării.

Aplicînd linia trasată de Congresul al IX-lea, perfecționîndu-și propriul stil de muncă în rîndurile maselor, partidul a introdus o multitudine de forme și metode prin care solicită și valorifică capacitatea inventivă a acestora, le consultă sistematic în cele mai importante probleme ale politicii interne și externe, în elaborarea planurilor de dezvoltare a economiei naționale, se sprijină pe inițiativa lor creatoare. Au devenit procedee obișnuite asemenea forme democratice ca punerea în dezbatere publică, înainte de a fi definitiv soluționate, a problemelor majore, de interes național; vizitele de lucru și întîlnirile conducerii de partid și de stat cu oamenii muncii și discuțiile purtate cu acest prilej; schimburi de opinii în legătură cu viitorul învățămîntului, științei, artei și culturii ș.a. Consultarea largă a maselor, dezbaterile ample a hotărîrilor ce urmează a fi luate, asigurarea condițiilor pentru participarea activă a cetățenilor la conducerea treburilor obștești dau forță și realism programului elaborat de partid, oferă garanția împlinirii sale în cele mai bune condiții, stimulează elanul constructiv al poporului. Prezența activă, dinamică a poporului pe arena vieții politice, pe

toate treptele conducerii și organizării vieții sociale influențează creșterea conștiinței maselor, transformarea lor din obiect în subiect al istoriei.

Spiritul de responsabilitate cetățenească, patriotismul, inițiativa și activismul social-politic, contribuția maselor la examinarea și realizarea principalelor probleme ale politicii interne și externe a partidului se realizează însă nu numai direct prin participarea la viața generală, politică a națiunii noastre, ci și imediat, prin intermediul organizațiilor de masă și obștești. Astfel, organizațiile principalelor clase și categorii de oameni ai muncii — sindicatele, uniunile cooperatiste, organizația de tineret, uniunile de creație ș.a. — sînt reprezentate de drept în foruri de stat executive centrale și locale, în colective de conducere ale unităților de producție, ale instituțiilor de cultură și învățămînt. Aceasta asigură o mai bună coordonare și soluționare pe linie de stat și obștească a tuturor problemelor care privesc munca, viața și educația maselor de muncitori și țărani, intelectuali, precum și a tinerei generații, permite organizațiilor de masă să-și aducă contribuția la întreaga activitate de conducere a economiei, a vieții social-politice a statului nostru, corespunzător preocupărilor și rolului în societate al celor pe care-i reunește în structura lor. Pe linia adîncirii democratismului orînduirii noastre sociale, o importanță mare a avut-o în ultimii ani crearea Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție — organizație de masă a țărănimii cooperatiste chemată să asigure participarea organizată a acesteia la conducerea agriculturii și a întregii vieți sociale. Dezvoltarea acestui proces are inestimabile sem-

nificații pentru că o condiție esențială a progresului agriculturii noastre și, în același timp, un izvor al forței și trănicii cooperativelor agricole de producție îl constituie democrația cooperatistă, care presupune atragerea largă a cooperativelor la elaborarea hotărîrilor ce privesc întreaga viață internă a cooperativelor, precum și relațiile ei cu toate organele economice cu care colaborează. Iar adunarea generală reprezintă cadrul instituțional cel mai favorabil de manifestare efectivă și deplină a fiecărui cooperativ în calitate de coproprietar al unității de producție din care face parte.

Dezvoltarea continuă a democratismului societății românești este de o covîrsitoare importanță, necesitatea ei decurgînd din nevoile progresului constant al patriei, din politica și țelurile partidului.

Partidul nostru își realizează cu succes rolul diriguitor în societate datorită faptului că este legat prin mii și mii de fire de masele cele mai largi ale poporului pe care le atrage permanent la o intensă activitate economică și social-politică, se identifică cu aspirațiile și interesele supreme ale națiunii, că prin membrii săi, prin comunistii români și cei aparținînd naționalităților conlocuitoare el păstrează un contact strîns cu toate clasele și păturile sociale muncitoare, ridicîndu-le la creația istorică conștientă, la desăvîrșirea edificiului socialist pe meleagurile României — obiectiv fundamental al programului și hotărîrilor pe care le va adopta Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român.

RODUL STRĂDANIILOR ARTISTICE

În zilele de 5, 6 și 7 Iulie a.c., orașul Baia Mare a găzduit faza interjudețeană a celui de al IX-lea Concurs artistic al formațiilor amatoare. La acest centru au participat aproape 200 formații muzicale și coregrafice, precum și soliști vocali și instrumentali din județele Sălaj, Satu Mare, Bistrița-Năsăud și Maramureș, însumând peste 3 000 artiști amatori din cadrul așezămintelor culturale, sindicatelor și cooperației meșteșugărești.

Corurile căminelor culturale din Buciumi-Sălaj, Roșiori-Satu Mare, Maieru-Bistrița Năsăud, Ardasat-Maramureș au prezentat programe variate cuprinzând cantece patriotice, prelucrări din folclorul local, ca și piese corale din creația clasică românească și universală, dovedind încă o dată pe scena teatrului de stat din Baia Mare, talentul și dăruirea pentru frumos a tinerilor și virstnicilor săteni, a intelectualității satelor noastre.

S-au evidențiat în mod deosebit formațiile de instrumente populare și tarafurile țărănești, dintre care unele renumite; acestea utilizând

forme mai elevate de exprimare artistică, au valorificat frumoase melodii și jocuri populare din zonele etnografice pe care le reprezentau. Citarea unor formații ca: stiuerașii din Buciumi și taraful din Simihaiu-Almașului, județul Sălaj, trișcașii din Leșul Ilvei și fanfara din Sărata, județul Bistrița-Năsăud, tilincarii din Rozavlea și taraful din Vadul Izei, județul Maramureș, atestă valoarea și eficiența muncii depuse de interpreți și instructori pentru realizarea unor programe muzicale interesante, pline de autenticitate.

Un model de ceea ce înseamnă grija pentru păstrarea și reliefarea autenticului, în condițiile actualizării artistice prin mijloace de expresie moderne, l-a constituit excepționala prezentare a grupului folcloric feminin de la căminul cultural din leud, județul Maramureș, care întuind unitatea fermecătoare dintre coloritul costumelor și unisonul sonor perfect realizat (aș spune de nivel profesionist) a demonstrat înalte calități muzicale, o sensibilitate artistică deosebită.

Soliștii vocali și in-

strumentali care au prezentat cele patru județe aflate în concurs au prezentat un reperoriu, în bună parte improspătat și inedit. Mai valoroși s-au dovedit a fi aceia care au forat mai adânc în straturile neîntrecutului nostru folclor muzical și au scos la iveală cantece de o melodicitate impundătoare, de o măiestrită inspirație pe care și-ar dori-o oricare compozitor. Printre acești soliști s-au remarcat Vasilea Pop, Stan Ileana, Aurica Anton, Cătălina Gagea, în frunte cu bătrina veșnic tînăra Maria Precup, cîntăreața neegalată încă în interpretarea autentică a cîntecului popular românesc, precum și instrumentiștii Covaci Gheorghe-Stîngădu (trioară), Ion Cîmpean (ocarină), Dănilă Mescanic (flaut).

Formațiile și soliștii se pregătesc în continuare pentru faza finală a Concursului. Învățămintele desprinse din desfășurarea fazei interjudețene din centrul Baia Mare le vor fi de mare folos în prezentarea cit mai valoroasă a rodului strădaniilor lor artistice.

LUDOVIC PACEAG
compozitor

Formația corală a căminului cultural din Buciumeni

Dansatori ai căminelor culturale din Giurtelecu și Iaz

REVĂRSARE DE TALENT

Sugestivul afiș al celui de-al IX-lea Concurs artistic al formațiilor de amatori a dat dintr-o dată străzilor și vitrinelor magazinelor din Pitești o culoare cu totul deosebită. La acesta s-a adăugat afișul tipărit de localnici — care s-au dovedit, în diverse împrejurări, gazde îndatoritoare — și din care trecătorul afla că între 5—7 Iulie se întîlnesc pe scena teatrului „Al. Davilla” din Pitești. În cadrul fazei interjudețene, cele mai bune formații artistice de amatori din județele Olt, Vilcea, Dîmbovița și Argeș.

Miile de interpreți din județele vecine au fost primiți sărbătorește la intrarea în județul Argeș de către autorități, artiști localnici în frumoase costume populare, de un numeros public. Tradiționala pline și sare ca și ploșca frumos înrustată au impresionat în mod plăcut și au creat de la bun început un climat favorabil desfășurării întrecerii, climat care s-a păstrat pînă la sfîrșit.

Orchestra de cameră a Sindicatului învățămint din Rm. Vilcea

Ceea ce a caracterizat faza și la acest centru a fost, în primul rînd, marea diversitate de genuri prezentate în concurs. Județele întrecîndu-se în a demonstra aria largă a preocupărilor existente în arta amatoriilor, care abordează atît în domeniul artei populare cît și al artelor culte o varietate impresionantă de genuri. Se poate afirma că spectatorii, care au umplut de fiecare dată sala teatrului pînă la refuz, au fost satisfăcuți, indiferent de gusturi și preferințe. Îmbucurător este faptul că în aceste județe, ca și în altele, se vor dezvolta și permanentiza aceste formule artistice atît de diverse.

O altă constatare îmbucurătoare privește emulația între județe. Județele Vilcea și Dîmbovița, de pildă, au reușit să dovedească atenția cu care se poate pregăti un județ tînăr, nou înființat, în marea întrecere a țării. În general, s-a observat preocuparea pentru configurația de ansamblu a spectacolelor, grija pentru sobrietatea de ținută și, bine-

înțeles, în primul rînd pentru calitatea artistică a programelor.

O dominantă a acestui centru a constituit-o numărul și valoarea ridicată a formațiilor corale. Atît în sistemul așezămintelor culturale cît și al sindicatelor și cooperației meșteșugărești au existat asemenea formații corale care au făcut o reușită demonstrație a actualității și satisfacției estetice pe care o dă corul, atunci cînd este valoros. La acestea se adaugă orchestrele de cameră, o valoroasă formație de operetă, tarafurile, formațiile de dansuri din care n-au lipsit călușarii, formațiile numeroase de estradă, multe brigăzi artistice bune, ansambluri și grupuri folclorice și multe, multe alte genuri, soliști etc., etc. O revărsare impresionantă de talent, voinție, entuziasm.

Chiar atunci cînd spectacolele au avut o lungime mai mare, publicul spectator n-a părăsit sala și s-a arătat generos în aprecieri și aplauze.

TIBERIU BĂNULESCU

Brigada artistică a căminului cultural — Făurești-Diculești, județul Vilcea

ANDREI MANEA
Solist vocal de la căminul cultural din Rădări

REVERIE

Zarzarii aduși prin lupe
în ghioeul frunții mele
au pocnit stringind potire
și-au dat verde și mărgel.

Rămăseși în reverență?
Stringe miinile pe zare,
și-am făcut un znop de ramuri
punind doruri și culoare.

Pentru lunga zi de gală
trece vovod năierul.
Aburinda mea oglindă
te cuprinde cit și cerul.

AI. RAICU

Oșan la Tîrgul meșteșugarilor din Sibiu

O MARE SĂRBĂTOARE DE ARTĂ ȘI CULTURĂ

CIBINIUM '69

Sibiul găzduiește, în aceste zile, în splendorul său decor medieval, marea sărbătoare de artă și cultură purtând titlul *Cibinium*, numele de odinioară al cetății și milenara denumire a muntelui care-o străjuiește și a riului care-i dăruie unda de cristal.

Reînviind tradiții și oferind mișcării spirituale mari posibilități de exprimare, *Cibinium* prezintă, pentru străvechile meșteșuguri, posibilitatea unei concrete afirmări artistice, prin organizarea originalului *Tîrg al meșteșugarilor*. Meșteri săteni, vîrstnici sau tineri continuatori ai indeletnicirilor străvechi, grupați în hora unei expoziții speciale, au dovedit trăinicia unor tradiții exprimate prin sistemul cooperatist.

Locuri de fală pentru cultura materială și spirituală românească a Transilvaniei ca Rășinari, Avrig, Gura Rîului, Porumbacu de Jos, Roșia, Daia, Agribiciu, se regăseau în țesături, împletituri, obiecte din piele și covoare, însoțite de meșteri și meșteritefe lor, prezenți în frământarea *Tîrgului* în splendidele lor costume din străbuni.

S-au remarcat, spre bucuria noastră, preocupările centrelor cooperatiste de a păstra și valorifica inteligent bogăția elementelor decorative caracteristice zonei sibiene, lucru lesne de înțeles și din convorbirea cu meșterii și reprezentanții cooperatizei.

Din cei peste 800 cooperatori — ne-a declarat tovarășul C. Dumitrescu, președintele Cooperatizei „Arta Sibiului” — 400 sînt meșteri săteni care lucrează la domiciliu. Ei ne ajută să păstrăm elementele cele mai pure și mai autentice ale produselor noastre.

Cos chimire de la 16 ani, mărturisește tînărul săliștean Dumitru Bratei. Am învățat acest meșteșug de la bătrînul și iubitul nostru meșter Nicolae Onofie, inițiatorul secției de marochinărie a întreprinderii industriale locale Sibiu... Modelele chimirelor sînt la fel cu cele de pe porțile de lemn ale gospodăriilor noastre.

În dreptul unei impresionante desfășurări de țesături multicolore am cunoscut-o pe meșterita Maria Spiridon, una dintre cele mai harnice femei la cusut din Avrig. Ea este de fapt și îndrumătoarea secției textile

din comuna care dă o producție mult căutată în magazinele de artizanat.

Dintre zecile de inscripții și sutele de obiecte expuse deducem ritmul și calitatea muncii depuse în secțiile sătești și orașenești ale cooperatizei meșteșugărești, frumos reprezentată și în cadrul Expoziției Cooperativa Arta Sibiului, deschisă sub arcadile vechilor clădiri negustorești.

Două puncte de reper: cea mai veche secție există la Săliște, unde se fac și covoare pentru export — cea mai nouă la Agribiciu, înființată în noiembrie 1968, producătoare a frumoaselor țesături din fire colorate și modelele bătrînești.

Un război de țesut, minuit de-o fată încântătoare — Vasilica Cojan, o stivă de cojoace iscusit lucrate de Floare Grancea și Sofia Broicu, inimioare de turtă dulce și vestitele pungi ciobănești din piele neagră, dădeau *Tîrgului meșteșugarilor* culoare și fior în tumultul horelor zburătoare ale scaunelor prinse în lanțuri, scenele de comedie, iluzionism și fantezie sportivă...

BARUTU T. ARGHEZI

AM O ȚARĂ CA O FLOARE

PE-O GURĂ DE RAI...

Țara Vrancei e o lume a legendei și a lemnului. A faptelor mari, pline de eroism. De aici se abat Carpații, împingîndu-și culmile spre miez-noapte. Din îndoitura lor se rup lungi șiruri de munți, care prind în arcuțiile lor mioritul plai vrancean, ca într-o cetate naturală. Și poate de aceea, din brusca încovoare a lanțului carpatic, a fost dat ca destinul acestor meleaguri să stea dintru început sub semnul vulcanilor. acestui destin, urșit de natura Vrancei, i s-a înfrățit de la an la an, de la veac la veac, încă un destin, destinul izbucnit „pe-o gură de rai” din fluierul de os al ciobanului, din cioplitura bardei, din zbrînăitul dulce de suveică, din desenele și culorile înscrise cu migală, pe pinză sau cojoc, din aroma și poezia strămoșeștilor vinuri, din sacra înțelepciune a cronicarului, din flinta haiducului, din istețimea minții unui Moș Ion Roată, din eroismul oșteanului căzut la datorie, din vînjosul braț și din cugetarea destinică a constructorului de țară nouă...

VRANCEA

LEAGĂN AL LEGENDEI ȘI ISTORIEI...

Legenda și istoria sînt pretutindeni prezente în ținutul Vrancei. P-aici a trecut Mihai Viteazul cu oștile sale în 1600. Iar în 1821, mișcarea populară a lui Tudor Vladimirescu a cuprins și Vrancea. Orașul de pe apa riulețului intrat în conștiința noastră în urmă cu mai bine de un veac, o dată cu nemuritoarele stihuri: *Vin la Milcov / cu grăbire, să-l secăm dintr-o sorbire...* evocă prin mărturiile — săpate în piatră sau înscrise pe pergamente — mărețul act al unirii celor două țări surori, Muntenia și Moldova. Din Vrancea au plecat la război în 1877, pentru libertatea și independența României, maiorul Șonțu și căpitanul Valter Mărăcineanu. Din pămîntul Vrancei au răsărit mari personalități, oameni de știință și artă: Miron Costin și Ion Neculce, cronicarii care au lăsat nemuritoare multe dintre faptele eroice ale neamului. Scriitorii Alexandru Vlahuță, Duiliu Zamfirescu, Hortensia Papadat Bengescu, Profesorul Simion Mehedinți și marele artist Petre Lițiu.

De la Focșani, pornim spre inima județului Vrancea. Din Răcoasa, pașii ne poartă pe o șosea ce cotește la dreapta și curînd poposim pe cîmpia Mărășeștilor, străjuită de masivul și impresionantul mausoleu, înălțat întru eternă slavă ostașilor români ce s-au jertfit eroic pentru apărarea pămîntului străbun al țării. Reluînd drumul spre Măgura Odobeștilor, peste puțin timp ne aflăm la Cîmpuri, satul răzeșului Moș Ion Roată. Casa în care a locuit reprezentantul vranceenilor în divanul ad-hoc al Moldovei e astăzi muzeu memorial.

ȚARA PĂDURILOR BĂTRINE...

Între legendă și istorie este cuprinsă Vrancea pădurilor de brad și stejar, loc de popas al zimbrilor Moldovei de altădată. 161.500 hectare din județul Vrancea sînt acoperite cu pădure. Refacerea „aurului verde” pe costișele dealurilor, pe povîrnișurile munților, a cerut vranceenilor eforturi mari. S-au făcut baraje împotriva puhoaielor, iar apa ruurilor a fost prinsă în chingi de beton. În munții Vrancei ființază astăzi 175 guri de exploatare forestieră, din care sînt livrați anual peste 80.000 metri cubi masă lemnoasă. Cine nu cunoaște Vrancea ultimilor ani, nu-și poate închipui ce miracol au declanșat în această parte de țară sutele de kilometri de drumuri forestiere. Prin aceste artere au pătruns semnele civilizației în întunecimea masivilor păduroși, înlesnindu-i vranceenului un mod superior de a munci, de a trăi și de a gândi. Promți pe circuitul acestor

tor drumuri, buștenii intră pe porțile întreprinderilor forestiere de la Focșani și Gugești, unde se prefac în obiecte utile omului și epocii sale.

STRĂMOȘEȘTILE PODGORIILOR...

Odobești și Panciu, Jariștea și Tîfesti, Timboiști și Cîndești, Dragoslaveni și Urechești, constituie cea mai întinsă zonă viticolă a țării. Că vinurile de Panciu și Odobești se pot lua la întrecere ca și în vremea veche, cu oricare alte vinuri faimoase din lume, o dovedesc reventele medaliilor de aur și argint cîștigate la atîtea expoziții internaționale. Vinuri de la răsăritul soarelui, vinuri cu zări necuprinse în ele, străbătute de dulcea unduire a pămîntului nostru îndrăgostit de soare.

ORAȘELE...

Să pornim tot din Focșani. De cîțiva ani, viața orașului e marcată de prezența unor obiective industriale de interes național. În urmă cu un deceniu, s-a ridicat combinatul de prelucrare și îmbuteliere a vinului. La o altă poartă a Focșanilor — Fabrica de confecții, cu îndrăznețe linii arhitecturale. 50 la sută din produsele sale textile iau drumul exportului alături de vinurile vestitelor podgorii. La Focșani se află și Combinatul de industrializare a lemnului adus din pădurile Vrancei. Numai fabrica de plăci fibrolemnoase a acestui mare complex industrial va livra anual jumătate din producția totală a țării, din acest produs.

Un alt oraș cunoscut al Vrancei e Adjudul, tirgisorul năpădit pînă mai acum douăzeci de ani, de dușene și comercianți ambulanti. Orașul se înfățișază astăzi cu largi bulevarde, străjuite de blocurile pastelate, în apartamentele cărora trăiesc muncitorii întreprinderilor industriale, ai deroului și triajului feroviar, dascălii școlilor generale și profesionale, funcționarii instituțiilor publice.

La Mărășești, important nod de cale ferată al Moldovei, e o fabrică chimică în plină dezvoltare și modernizare. Aici, jumătate din clădiri sînt noi. Spre inima viticolă a Vrancei întinim Odobești și Panciu, vestite tirguri de podgoreni — astăzi adevărate orașe.

COMORI ALE ARTEI POPULARE...

Intocmai versurilor „Mioriței” meșteșugurile cioplitului în lemn, țesutului, olăritului și confecționării măștilor, au străbătut un drum lung, trecînd din generație în generație. Am văzut mindrețea de covoare cu care sovejencele își împodobesc odăile, mi s-a înfățișat tulburătoarea baladă „Miorița” încrustată în lemn, am luat aminte la catrința sovejană care adună atîta culoare și lumină în paielele ei. La Paltin i-am cunoscut pe neîntrecuții meșteșugari în făurirea măștilor sau a fluierelor fermecate. La Negriștea, am văzut un tînăr încrustînd adevărate minuni în lemn numai cu un briceag. Teascurile pentru caș și brînză mesterite de el au nervuri radiale, sugerînd petalele de margareta. La Rătești, sat cocotat pe deal, mulți săteni se îndeletnicesc cu străvechiul meșteșug al olăritului. Am zăbovit lingă roata unui bătrîn olar. Din milul adunat de pe albia Putnei, izbutea forme ingenioase: străchini negre și roșii, ceramică veritabilă, fierbînte și proaspătă și totuși atît de străvechi, încît coboară înapoi, în timp, pînă la daci. Ce generozitate, ce curaj, ce aprigă nădejde în viață vor fi avut acei oameni, care au încrustat artistic nu numai fluierul sau poarta casei, dar și lingura pentru sorbit amarul! Ce sînt în stare acești oameni să dureze pentru viitor!... Viitorul se depărtează de trecut cu viteze cosmice, dar un asemenea trecut — adică noblețea, harul, arta — vor rămîne mereu. Pe trunchiul vechi, viguros al artei populare, s-au altoit deprinderi noi, pline de farmec și inedit. Dojnela de jale și durere se păstrează doar ca martore peste timp la ceea ce a fost odată pe aici. Cîntecele de azi au infuzia optimismului împrumutat din realitățile înconjurătoare.

Fiindcă toate valorile materiale și spirituale ivite în aceste finuturi ale „Mioriței”, în veacuri lungi de existență, capătă azi noi valențe, noi ipostaze în efortul plenar de înflorire a României.

NEDIC LEMNARU

ALBINA 5

Uzinele de produse chimice Govora

DIN REALIZĂRILE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

CERCETĂRI NOI ÎN AGRICULTURĂ

de ing. N. EUSTAȚIU
șeful laboratorului de ameliorarea grâului
din Institutul de cercetări pentru cereale
și plante tehnice Fundulea

Întregul nostru popor trăiește momentul de mare însemnătate istorică al examinării atente și discutării active a proiectului de Directive ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român. Devenită o tradiție, largă discuție a sarcinilor prevăzute în proiect antrenează milioane de oameni ai muncii care discută, propun, își însușesc sarcinile generate de marele țel: edificarea deplină a socialismului în țara noastră.

Agriculturii îi revin sarcini deosebit de importante, de mare răspundere, dar pe deplin realizabile. Sporirea producției globale în agricultură în perioada 1971—1975 cu 28—31 la sută își găsește suportul material în întărirea și dezvoltarea continuă a bazei tehnice și materiale. Mecanizarea din ce în ce mai avansată a proceselor de lucru din agricultură, care în 1975 va beneficia de 120—123 mii tractoare, chimizarea foarte pronunțată, mărturisită de cele 2200—2400 mii tone îngrășăminte substanțiale activă, pe care agricultura le va primi în 1975 ca și vastul program de amenajări pentru irigații, care se va traduce în 1975 prin 2,2—2,5 milioane hectare demonstrează nu numai forța creatoare a poporului nostru condus de partid, dar și atenția neslăbită cu care este privită agricultura și dezvoltarea ei.

Puternica bază materială a agri-

culturii și continua ei dezvoltare ca și cadrele de specialiști care se întăresc continuu impun ca realizările în agricultură să se ridice la nivelul marilor eforturi ce se fac pentru dezvoltarea ei și să corespundă nevoilor mereu crescînde ale oamenilor muncii. Pentru aceasta este necesar un susținut și intens efort de perfecționare a metodelor de organizare, a metodelor de lucrare a pământului, de sporirea productivității muncii și rentabilității producției. Acest efort de perfecționare a metodelor de lucru în agricultură nu poate fi conceput fără contribuția masivă, intensă și eficientă a cercetării agricole.

În proiectul de Directive este subliniat, pe drept cuvînt, necesitatea de a intensifica cercetările, cu scopul de a obține și generaliza în producție soiuri și hibrizi noi, cu mare capacitate de producție, metode mai bune de lucrare a pământului, metode mai eficiente de combatere a bolilor și dăunătorilor cu scopul obținerii de recolte superioare cantitativ și calitativ.

În ultimii ani, în Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice—Fundulea au fost obținute numeroase creații valoroase cum ar fi: hibrizii de porumb HD 405, HS 301, HD 217, HD 280, HD 309, noile soiuri de grâu de toamnă Excelsior, Favorit și Moldova, soiul de orz de toamnă Intensiv 1, hibrizii simpli de floarea-

soarelui Sintetic 3, HS 12 și HS 52, soiul de în intermediar Istru, linia de mazăre F 622, soiurile de fasole F 332 și F 416, iar la lucernă soiurile H 652, F 463 și Sintetic 1.

În următorii ani, activitatea de ameliorare a plantelor va fi orientată cu mai multă intensitate în vederea obținerii de noi soiuri și hibrizi de plante agricole cu însușiri superioare de producție, rezistență și calitate, capabile să valorifice din plin condițiile de cultură din ce în ce mai bune create prin mecanizare, irigații și folosirea largă a îngrășămintelor și a substanțelor fitofarmacaceutice. Prin muncă susținută, vor fi create noi soiuri de grâu, unele specializate pentru cultura irigată, noi hibrizi de porumb atît pentru cultura irigată cît și pentru zonele neamenajate, noi soiuri superioare, de orz, mazăre, fasole, soia, floarea-soarelui, plante textile și plante furajere cu mare capacitate de producție și de valorificare a agrofondurilor superioare, cu înalte însușiri de calitate și cu o sporită capacitate de rezistență la acțiunea factorilor nefavorabili.

Aceste sarcini de seamă ce revin amelioratorilor vor fi susținute printr-o bază materială modernă, corespunzătoare, dar și printr-o temeinică muncă de perfecționare a metodelor de lucru în ameliorare, prin ridicarea continuă a calificării profesionale și prin activitate pasionată, de totală dăruire, caracteristică cercetătorilor din țara noastră.

În acest fel se pot concretiza în realizări izbutite sarcinile ce derivă din proiectul de Directive, sarcini care au țelul mobilizator al creșterii generale și considerabile a forțelor de producție, înflorirea patriei noastre socialiste, ridicarea nivelului de civilizație și de cultură al populației, ceea ce reprezintă o importantă contribuție a poporului nostru la întărirea forței socialismului și la consolidarea păcii în lume.

MANIFESTĂRI CONSACRATE LUI NICOLAE BĂLCESCU

Printre manifestările cultural-artistice dedicate aniversării a 150 de ani de la nașterea lui Nicolae Bălcescu, se înscrie și manifestarea culturală organizată la Urlați de Comitetul județean pentru cultură și artă, Muzeul județean de Istorie și Casa de cultură din localitate.

Cu acest prilej, peste 200 de participanți au audiat interesante expuneri evocatoare, prezentate de profesorul emerit Nicolae Simache, directorul Muzeului județean de istorie, și profesorul Mihail Rachieru, directorul filialei din Ploiești a Arhivelor statului.

După expuneri, întreaga asistență s-a deplasat la Muzeul de etnografie din localitate, unde împreună cu alți 500 de locuitori ai orașului Urlați, au luat parte la vernisajul expoziției „Nicolae Bălcescu și Revoluția de la 1848”. Expoziția cuprinde documente despre viața și bogata activitate revoluționară a lui Nicolae Bălcescu.

A urmat, tot la Muzeul de etnografie, un spectacol de sunet și lumină, intitulat „Marele luptător revoluționar de la 1848”, susținut de un colectiv de artiști ai Teatrului de stat din Ploiești.

MINTE CIBERNETICĂ

Cunoscutul chirurg sovietic profesorul Nikolai Amosov, laureat al Premiului Lenin, a publicat recent în revista „Nedelea” un articol intitulat „Mintea văzută de un cibernetician”. Profesorul Amosov, cunoscut nu numai prin cercetările sale în domeniul chirurgiei, ci și în cel al ciberneticii, a declarat că este posibilă crearea unei minți artificiale, aceasta fiind numai o problemă de timp. Întrucît mintea artificială va acționa în societate i se vor impune: datorită, conștiința, onoarea pe care societatea le cultivă la om. Se poate presupune că mintea artificială va depăși nivelul celui umane așa cum omul a depășit nivelul animalelor. Dezvoltarea ei nu este limitată de cutia craniană și, în principiu, mintea artificială va putea fi mai dezvoltată ca a omului.

Pentru a reda cea mai simplă conștiință și vorbire umană, a declarat Nikolai Amosov, modelul va trebui să aibă nu mai puțin de două mii de elemente. Deocamdată la secția de biocibernetică a Institutului de cibernetică al Academiei de Științe a Ucrainei au fost create modele conținînd 90—300 elemente. Prin urmare, realizarea unei minți artificiale va necesita o muncă și mijloace colosale, poate la fel de mari ca cele necesare pentru cucerirea Cosmosului.

OFENSIVA ÎMPOTRIVA SECETEI

Seceta este principalul flagel al ogoarelor din R.P. Ungară. În lupta pentru obținerea unor recolte bogate, un rol de seamă îl au sistemele de irigație construite în anii puterii populare. Suprafața terenurilor irigate se ridică în prezent la 390 000 ha. Recent, s-a trecut la realizarea planului de perspectivă al lucrărilor de ameliorare. Acesta prevede ca pînă în anul 1985 suprafețele irigate să ajungă pînă la 1 milion de ha. Se prevede construirea unei rețele de canale, a zeci de lacuri mici și a unei serii de rezervoare de mare capacitate. Lingă satul Kiskere, apele zăgăzuite ale Tisei vor forma o mare artificială. După terminarea lucrărilor, regimul apelor de pe ogoarele din împrejurimi și condițiile de navigație pe Tisa se vor îmbunătăți considerabil. De asemenea, va deveni posibilă construirea unui mare complex hidrotehnic, care va furniza economiei naționale energie electrică ieftină.

Studierea fotosintezei la unii hibrizi de porumb într-unul din laboratoarele I.C.C.P.T.—Fundulea

Fibrele sintetice sînt nedăunătoare

După cercetări îndelungate și minuțioase, prof. dr. Carrié, directorul clinicii de dermatologie din Dortmund (R.F.G.), a ajuns la concluzia că fibrele chimice sînt tolerate la fel de bine de piele ca și stoffele din fibre naturale. La început, purtarea țesăturilor din fibre sintetice era însoțită adesea de o alergie, de o transpirație mai abundentă din pricina unei insuficiente porozități a acestor materiale, precum și de o senzație neplăcută provocată de încărcarea lor cu electricitate statică.

Între timp, cercetătorii au reușit să combată cu atît succes apariția acestor efecte secundare dezagreabile încît astăzi nu numai oamenii cu o piele sensibilă, ci chiar și cei care suferă de boli de piele pot purta fără grijă țesături din fibre sintetice.

TINEREȚEA

UNUI STRĂVECHI MEȘTESUG

Dincolo de Făget peisajul devine din ce în ce mai colțuros, linia orizontului se frînge și se diversifică de parcă niște creneluri de cetate s-ar pregăti să frămînte zărea într-o geneză. Pădurile zvelte de brad se arcuiesc la poalele muntelui Poiana Ruscă ca într-un izvor de legendă prevestind înălțimile. Și tocmai aici, străjuită de uriașe forme geologice dăinuie de aproape 13 decenii fabrica de sticlă de la Tomești, cea mai bătrînă ctitorie a țării, înălțată întru cinstirea acestui străvechi meștesug.

Ani de zile, meșterii anonimi au suflat în preajma cuptorului încins la peste 1000 de grade, în chivotul de argint lichid, dînd viață făpturilor transparente hărăzite să poarte licri la ospățul lui Winkler, fostul patron al fabricii și al celor din lumea sa. Cristalele de Tomești, trecute din cășul fierbinte al palmelor de muncitori în vitrinele somptuoase, se adumbreau într-o aristocrată

crustă de tristețe glacială.

Străbatem fabrica de la un capăt la altul, însoțiți de maistrul de schimb Nicolae Bălășel, un tînăr voinic, bănățean prin adopțiune. „Cînd am venit de la Rîmnicu Vilcea acu' 12 ani, secția șlaif se reconstitua. De atunci fabrica a fost modernizată după ultimele cerințe ale tehnicii. Și, de ce să nu recunosc, biografia mea s-a împletit în toți acești ani cu cea a fabricii. Tot de aici am fost trimis la școala de maiștri de la Turda... În '67 m-am întors înapoi dar atît eu cit și fabrica crescuserăm... Astăzi, produsele noastre merg în 16 țări dintre care nu lipsesc S.U.A., R.F.G., Anglia, Suedia, Olanda, Danemarca, Iran, Irak etc.”

Vizităm pe rînd secțiile de șlefuire, gravare, pictură... Vasul supus pe rînd la procesul de coacere și recoacere e șlefuit cu migală, înfrumusețat cu o îndemînare vecină cu arta. Iată, de pildă, „Romer Rubinul N5” (adus de

la Turda, după mărturia tovarășului Bălășel, unde a fost realizat de fostul său coleg inginerul Simorfy). Este gravat cu o migală de giuvaergiu în flori neînchipuit de frumoase. „Artistul” Stan Vasile lucrează de doi ani numai rozete și arce decorative pe rubinul singeriu al pocalelor... Trec la rînd paharele de argint care renasc înflorite sub piatra polizoarelor speciale.

La secția de pictură lucrează adevărați maestri ai penelului... Vazele aurite, cîmile și paharele decorate cu soare trec apoi la recoacere... 1150 de muncitori, în majoritatea lor tineri, ajută nisipul și apa să capete reflexe de pietre prețioase, dăruindu-le acestora, odată cu munca neobosită, caratele sufletului lor generos. Numai astfel prind viață vasele aurite, pocalele de rubin și peruzea, menite să ducă faima meșterilor noștri pînă dincolo de emisfera noastră.

MIRON ȘTEFĂNESCU

POȘTA JURIDICĂ

Reabilitarea șterge pedeapsa?

VASILE N. TĂNASE din comuna Blăjeni jud. Buzău.

Deși nu ne-ați arătat pentru ce fel de fapte ați fost condamnat, vă facem cunoscut că oricare cetățean care a suferit o condamnare pentru săvîrșirea unei fapte penale se poate reabilita. Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

Noul cod penal intrat recent în vigoare prevede că reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării.

Reabilitarea poate fi de drept atunci cînd respectivul cetățean a fost condamnat la amendă sau la pedeapsa cu închisoarea care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani, condamnatul nu a săvîrșit nici o altă infracțiune. Menționăm că reabilitarea de drept nu are loc în cazul condamnării pentru infracțiune contra avutului obștesc.

În toate celelalte cazuri inclusiv pentru infracțiuni contra avutului ob-

ștesc, condamnatul poate fi reabilitat la cerere de instanța judecătorească după o perioadă ce variază între 4-7 luni la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate. Procurorul general poate dispune, în cazuri excepționale reducerea termenelor prevăzute în acest articol.

Condițiile reabilitare sînt: dacă cel din cauză nu a suferit o nouă condamnare, își are asigurată existența prin muncă sau orice alte mijloace oneste, precum și în cazul cînd are vîrsta de a fi pensionat sau este incapabil de muncă, a avut o bună conduită și a achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul că partea vătămată a renunțat la despăgubiri sau cînd instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărîrea de condamnare.

VASILE BRĂILOIU
Consilier juridic șef.

Întreprinderea „11 iunie” Galați

Strada Mihail Kogălniceanu 16
Telefon 14249

produce și livrează fără repartiție:

Lopeți ușoare N. I. 732—52

Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip rotund N. I. 734—52

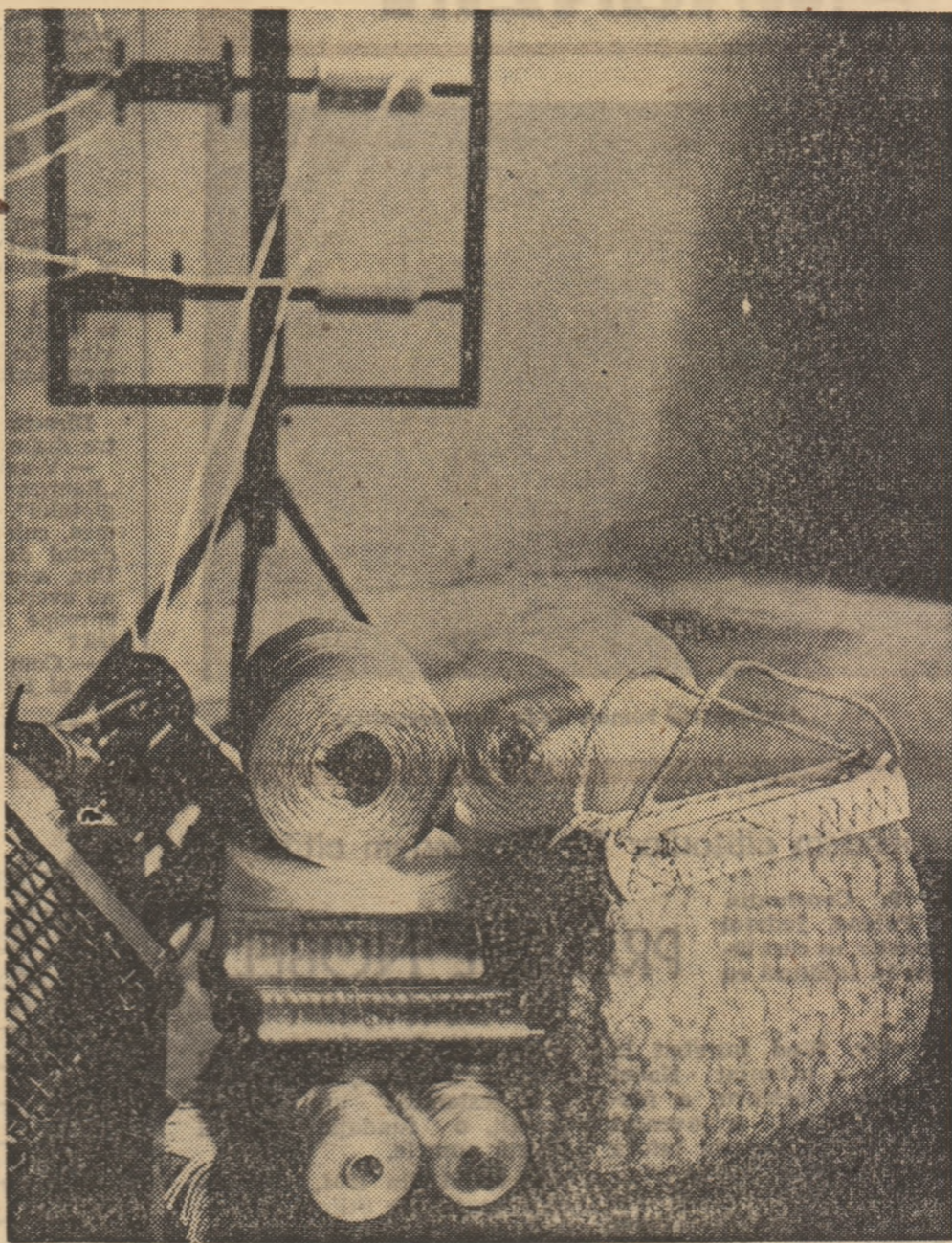
Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip Frankfurter

Casmale presate tip C. stas 495—49

Greble cu 8—10—12—14—16 și 18 dinți.

Marfa se livrează în legături de cite 10 bucăți.

Prețurile conform catalogului M.I.U.

Benzile din polipropilenă cunoscute deja în toată țara prin frumoasele sacoșe și poșete fabricate din acest material, precum și prin utilizarea lor ca înlocuitor de rafie în agricultură și-au găsit un nou domeniu de aplicare prin producția de sfori, șnururi, și frînghii din polipropilenă, foarte rezistente și insensibile la umiditate, produse de

FABRICA DE MASE PLASTICE
„VIITORUL” ORADEA

- 1 NEGRU
- 15 VIOLET
- 6 VERDE OLIV
- 18 GRI TOP
- 3 BLEU VERT
- 25 CARMIN
- și în orice alte culori și nuanțe

Respectați modul de întrebuințare indicat pe fiecare plic „GALLUS”

Consultați tabelele de culori „G A L L U S”

ALBINA 7

„SALVE, PARVE NEPOS ROMULI“

Călătoream, nu demult, prin nordul țării. În județul Bistrița-Năsăud am poposit în unele sate... Nepos — în apropiere de Năsăud, Parva-la-citiva kilometri de Singeorz-Băi etc. Oriicum, astfel de denumiri sfîrșesc curiozitate, mai ales dacă se are în vedere faptul că alte așezări din preajmă se numesc: Dumitrița, Livezile, Negrilești, Budacu de Jos etc. În fapt, satele la care mă refer sînt în număr de patru. Iată-le pe celelalte două: Salva-tot pe lângă Năsăud și Romuli — sus, spre Maramureș.

Vizitatorii meleagurilor respective se întrebă, pe bună dreptate, care este originea unor astfel de nume? Fapt este că „Salve, parve nepos

Romuli!“ este — clar — un salut. Tradus, el înseamnă: „Te salut, sărman nepot al lui Romulus“. Cine și cu ce prilej l-a rostit? Iată ce am dorit să aflăm adresîndu-ne unor istorici. În anul 1772, Iosif al II-lea — în acea vreme coregent al Austriei — a făcut o călătorie în nordul Transilvaniei. Mulțimii care i-a ieșit în întâmpinare, trimisul Curții din Viena i-a adresat cuvintele de mai sus, ceea ce însemna o recunoaștere a originii latine a poporului nostru. În amintirea salutului respectiv, patru dintre satele năsăudene au primit numele cu rezonanțe destul de ciudate pentru locuitorii și vizitatorii județului Bistrița-Năsăud.

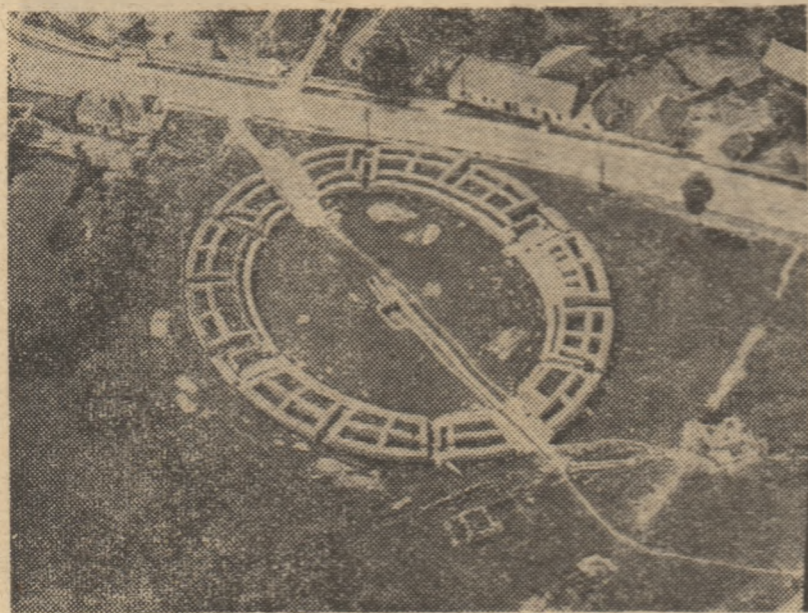
Puțini sînt aceia care, vizitînd sau fiind la odihnă pe litoral, nu își fac drumul spre acvariumul de pe faleză Constanței. Prin intermediul ochiului de ciclop avem posibilitatea să pătrundem tainele „lumii tăcerii“.

Bazinele acvariumului primesc mereu noi „pensionari“. Recent au fost adaptați la viața captivă păstrăvul de mare, melcul rapana, morunașul etc.

În proiect — alte specii interesante, cum ar fi caracatița, sepie și pagurii.

NOI SPECII ÎN ACVARIUM

magazin magazin
MAGAZIN

Amfiteatrul roman de la Sarmizegetusa

PICTURĂ CU TIMBRE

Pe lângă atracția scenei — pasiune care i-a devenit profesie, slujind-o zeci de ani, — actorul Liviu Doctor de la Teatrul Național din Cluj și-a descoperit a doua pasiune: colajul. Cu minuțiozitate de bijutier, el taie timbre urmărindu-le nu numai forma, ci și culoarea, realizînd astfel tablouri de o mare expresivitate. Cunoscîndu-i tehnica, ești tentat să-i privești tablourile cu lupa pentru a da de „firul“ timbrelor.

Colajul — realizat, în cazul de față, prin aplicarea timbrelor — e, fără îndoială, o tehnică; dar o tehnică ce s-a născut din ingeniozitatea creatorului. Și astfel, această tehnică, în miinile sale, a devenit Artă.

Alegîndu-și o tematică destul de variată (portrete, peisaje etc.) autorul acestor minunate tablouri și-a propus să dea un examen față de el însuși, luîndu-și drept critic propriu-i exigență. El a știut să-și selecteze lucrările.

Solicitat de casele de cultură din județ, precum și din alte orașe, el a deschis expoziții în cadrul acestor așezăminte de cultură, realizînd un dialog cu publicul nu numai în sala de teatru, ca profesionist, ci și în sala de expoziție, ca amator.

FIȘĂ CINEMATOGRAFICĂ

GINA LOLLOBRIGIDA

Actrița italiană este născută la 4 iulie 1927 la Subiaco. Venită la Roma după război, ia lecții de canto, frecventează studiourile de la Cinecittà, unde face figurație. În 1947 intră pe filiera concursurilor de frumusețe, participă la competițiile pentru titlurile de „Miss Roma“ și „Miss Italia“, însă fără succes. Apare în câteva filme de scurtmetraj, progresează lent în cariera de „starletă“ pînă în 1949—1950 cînd primește o propunere din partea lui Howard Hughes care, la Hollywood, a văzut-o într-o fotografie în costum de plajă. Pleacă în Statele Unite unde i se oferă un contract nesigur și o cerere fermă... în căsătorie. Preferă să se reîntoarcă în Italia și să accepte mici roluri în filme ca Atențiune, bandiți de Carlo Lizzani, Orașul se apără de Pietro Germi ș.a.

Norocul îi suride cînd regizorul francez Christian Jaque o alege, în 1951, să joace în Fanfan la Tulipe alături de Gérard Philipe. Ea apare în acest film frumoasă, vie, inteligentă și, mai ales, foarte seducătoare. Succesul pe care-l are mai întîi în Franța, apoi în Italia și în scurt timp în întreaga lume, grăbește apariția ei într-o serie de coproducții (Frumoasele nopți de René Clair, Mai tare decît Dracul de John Huston).

Totuși, filmele ei cele mai bune rămîn cele italiene. Calitățile ei de actriță se vădese în Provinciala de Mario Soldati și mai ales în comediele lui Luigi Comencini, Piine, dragoste și fantezie (cu Vittorio de Sica) Piine, dragoste și gelo-

zie unde triumfă umorul ei pic italian.

În cariera ei cinematografică, Gina Lollobrigida a jucat alături de mari stele ale ecranului mondial.

Ea s-a auto-definit astfel: „Sînt tenace, încăpățînată, entuziastă, impulsivă“. Sînt, mai ales, femeie. O femeie care a știut să cucerească succesul și a cărei viață se poate rezuma în trei cuvinte: muncă, dragoste și fantezie“.

M. I.

Un biciclist răstoarnă pe un bătrîn. Descalcează repede și-i ajută victimei să se ridice.

— Știi, aveți noroc că azi am zi liberă, îi spuse biciclistul pentru a-l consola.

— Așa? Dar de ce?

— În zilele de lucru sînt șofer pe un autobuz.

Pe culoarul unui vagon aleargă un bărbat agitat, deschide ușa fiecărui compartiment și întreabă: — N-aveți cumva coniac? O doamnă din ultimul compartiment a leșinat.

GLUME

Cineva îi întinde o sticlă. Bărbatul o deschide și trage o dușcă zdravănă.

— Vă mulțumesc foarte mult. Totdeauna îmi vine rău cînd văd o lege necleptă.

Directorul teatrului către dramaturg:

— V-am citit piesa „Ramses I, faraonul Egiptului“. După părerea mea, culoarea locală este destul de bife prinsă. Dar, spuneți-mi vă rog, nu aveți cumva ceva mai aproape de epoca noastră?

— Cum să nu. „Ramses al II-lea“.

Răspundem cititorilor ■ Răspundem cititorilor

Niță T. Constantin din Poiana, județul Dimbovița, ne cere lămuriri în legătură cu

PREMIUL NOBEL

Un elev, fiind întrebat la școală, ce a inventat Nobel de a rămas celebru, a răspuns că Nobel a inventat premiul. Trecînd peste latura anecdotică vrem să vă spunem că Alfred Bernhard Nobel s-a născut la Stockholm și a trăit între anii 1833 și 1896. Chimist și industriaș, el a făcut numeroase cercetări în domeniul substanțelor explozibile, reușind să inventeze dinamita.

Afectat de faptul că desco-

perirea lui a fost utilizată în scopuri militare, a instituit prin testament un fond de premii, o fundație care îi poartă numele.

Începînd din 1901, Academia Regală de Științe a Suediei acordă anual cîinci premii internaționale pentru cele mai valoroase realizări în domeniul chimiei, fizicii, medicinii sau fiziologiei, literaturii sau artei în scopul promovării păcii.

AFORISME

...Orice lucru pe lume ar trebui să aparțină celor ce știu să se poarte cu el.

BRECHT

Invidia este distrusă de o adevărată prietenie și cochetăria de o adevărată dragoste.

LA ROCHEFOUCAULD

Dragostea îl face pe om necesar semenilor săi.

BERNARD SHAW

Cînd iubim din interes, nu căutăm de fapt decît binele nostru personal.

ARISTOTEL

Aritmogrif

Înlocuind cifrele prin litere veți afla pe verticala A—B numele celui mai mare oraș din țară iar pe orizontal alte 9 orașe din diferite județe ale țării.

N. R. Aritmogriful este un joc în care literele care compun diferite cuvinte sînt substituite prin cifre, fiecărei litere corespunzîndu-i întotdeauna aceeași cifră.

Plecînd de la un singur cuvînt definit — acela de pe vertical — se cere ca, prin asociere, să se dezlege întregul joc.

Soluțiile în numărul viitor.

DIN ISTORIA SĂRII

Importanța sării în hrana omului era cunoscută încă din vremuri străvechi. Egiptenii și alte popoare africane purtau atrîmate la git, în chip de talisman, niște pungulițe triunghiulare pline cu sare. Textul unei rugăcini antice glăsuiește: „O, Doamne, îndură-te de noi, să mîncăm și noi sare...“

Pe vremea aceea, pentru a obține sarea, oamenii săpau gropi mari în apropierea țărmului mării, le umpleau cu apă și așteptau ca aceasta să se evapore.

Romanii plăteau soldații mercenari cu sare. Această remunerare se numea „salarium“, iar soldaților li se spunea „saldat“, adică cel ce primește sare. De aici provine cuvîntul francez „salarie“ și cel englez „salary“, precum și cel românesc „salarium“. Și în

zilele noastre, unele triburi din Sahara folosesc sarea ca monedă.

În Evul Mediu, în Germania au avut loc războaie interne pentru sare. În multe locuri din Europa au izbucnit răscoale împotriva impozitelor uriașe pe producția de sare.

În lumea întreagă se consumă anual peste 22 milioane tone de sare, revenînd în medie cîte 8 kg pe cap de locuitor. Cînd într-o bună zi rezervele de sare gemă se vor epuiza, vor mai rămîne în mări și oceane circa 38 miliarde tone de sare, cantitate care poate acoperi nevoile populației globului pămîntesc timp de peste un miliard de ani. Putem deci fi liniștiți — omenirea nu va rămîne fără sare.